

sentlig med det Formaal at hindre Tilgang, fordi de kan se, at de ellers bliver ganske overflødige. Det er i og for sig ikke noget ideelt, ikke noget kulturelt Formaal. Hvis man f. Eks. vilde hindre Tilgangen til Universitetet, fordi man faar for mange Studenter, synes jeg, det vilde være et Tilbageskridt. Selvfølgelig kan de mange Studenter ikke alle gaa Brødstudiets Vej, men det er ogsaa ligegyldigt; de unge faar i den Tid, da de læser til Studentereksamen, en Almendannelse, som kan komme dem til gode under senere Forhold i Livet; men denne specielle Uddannelse, her er Tale om, kan sandelig ikke komme dem til gode i andre Forhold, det kan den kun, hvis de bliver Radiotelegrafister, og Udsigten til at blive det er saa godt som ingen. Man er saa begyndt at bremse og sige: Gud bevares, vi lover ikke noget, men det gaar nok. Og saa fortsætter man med sin rosende Omtale af den ypperlige Anstalt derovre og dens Filialer.

Angaaende disse Filialer vil jeg gerne gøre en lille Bemærkning. Jeg har liggende for mig en Meddelelsesblanket; den er vidunderlig. Den har til Overskrift: Centralundervisningsanstalten i Radiotelegrafi i Svendborg, og saa staar der: Afdelingerne: Skolen i København, den er der, Skolen i Aalborg, den er der vistnok ikke, det hedder sig, at den er flyttet om Bord paa Fregatten „Jylland“, men den har Høren taget i Brug, og nogen Nytte som Uddannelsesanstalt gør den neppe. Skolen i Aarhus skiltes der ogsaa med, men den er gaaet ind. Saa nævnes der Odense Radiotelegrafiskole, Adresse Odense Slot, men ser man efter Telefonen, staar der Svendborg. Det er en mærkelig Anstalt, synes jeg, som ligger i Odense, men har Telefon i Svendborg; jeg er mest tilbøjelig til at tro, at det — for at blive i Stilen — er noget af et Slot.

For at bøde noget paa Forholdene har samme Forstander oprettet et Tillægskursus, ikke i Radiotelegrafi — der er man færdig og kan ikke faa noget at bestille —, men i almindelig Statstelegrafi. Det er en ganske mærkelig Vej at gaa. Selvfølgelig har Statstelegrafen i denne Tid Brug for mange Reserveassistenter, fordi der er overvældende meget at bestille, men det er dog i Grunden ikke for at komme ind som Reserve i Statstelegrafen, man bliver Radiotelegrafist. Men der er altsaa oprettet et saadant Kursus, og det paastaas — jeg har ikke haft Tid

og Løjlighed til at undersøge Sagen nærmere, og hvis det, jeg her siger, er urigtigt, skal jeg selvfølgelig tage det tilbage —, at af 11, som indstillede sig til Prøven som Statstelegrafist, dumpede de 11.

Sandsynligheden taler for, at der i Udlandet ikke er Brug for Radiotelegrafister her fra Landet, idet man kan gaa ud fra, at de paagældende Lande selv har dem i tilstrækkelig Mængde, ligesom vi har det hos os, vi har ca. halvtredie Hundrede for mange, og man siger noget tilsvarende i Udlandet. Jeg synes derfor, vi skulde tage Reb i Sejlene, inddrage Statstilskuddet og foreløbig lade de Mennesker, der er uddannede som Radiotelegrafister, se at faa sig en passende Beskæftigelse, hvor de kan faa Føden. I øvrigt mener jeg, at vi foreløbig er tilstrækkeligt forsynede, og haar vi om føje Tid skal tænke paa Spørgsmaalet igen, lad saa i Guds Navn Staten selv om disse Ting. Staten uddanner jo selv sine Telegrafister og kan ogsaa paatage sig den her omhandlede Uddannelse, thi naturligvis er baade Staten og Befolkningen interesserede i, at Uddannelsen bliver saa god som muligt, men de vedkommende er ikke tjente med, at der fortælles dem om en lykkelig Fremtid, som baade nu og efter Krigen vil vise sig ikke at eksistere, idet kun de færreste er i Stand til at opnaa en saadan Beskæftigelse. Hvis man f. Eks. spørger Marconi-Repræsentanten her paa Stedet, om man skal lære Radiotelegrafi, svarer han: „Vorherre bevares, unge Mand, gør dog ikke det!“ Han siger det ikke offentligt, han skriver det ikke i Aviserne, i saa Fald vilde det maaske have en dæmpende Virkning.

De har altsaa nok i Udlandet, og vi har selvfølgelig ogsaa nok af Radiotelegrafister. Derfor mener jeg, som sagt, at vi foreløbig kunde holde inde med at give Statstilskud til dette Formaal og ogsaa holde inde med denne Uddannelse. De 12,000 Kr., der blev givet fra 1913—14 som 3-aarig Bevilling, blev givet forsøgsvis. Ganske bortset fra, hvorledes det tekniske Resultat er blevet for de unge Mennesker, mener jeg, at Forsøget har ført til Forhold, som vi ikke maatte ønske os. Til Trods herfor er det bebudet, at der vil komme en ny Reklame, noget i Retning af et veneziansk Landskab med Svendborg i Maaneskin. Det er en Force, man har, at man saaledes kan stille det op, og man bruger Pressen, navnlig Ugebladene. Man bruger Illustrationer. Der findes i et Tids-